

27. 3. v 19.30 Dotek mrtvého muže

Divadlo A.D. Stonařov

Hodnotí Alena Zemančíková

Detektivní komedie / Autor: Luděk Doležal / 75 minut bez přestávky

Dotek mrtvého muže aneb Kdo mu půjčil ten župan?

Inscenace *Dotek mrtvého muže* se parodicky vztahuje k přemíře detektivek a kriminálních seriálů, jimiž nás zaplavují všechny televizní kanály. Autorský text Luděk Doležal zpočátku obratně osnuje expozici klasické detektivky (na rozdíl od kriminálního příběhu se odehrává v interiéru), kdy se scházejí tři přítelkyně a sousedky, přičemž manžel jedné z nich je v lázních, druhá má právě novou nadějnou známost a třetí v domě zdědila byt po babičce, žije v něm sama. Řeší se banální domovní lapálie, něco v nejvyšším patře nesnesitelně páchne. Když se ženy rozhodnou zdroj zápachu odhalit a po případě odstranit, zjistí nejmladší z nich, že u vchodu na půdu, kam jde věšet prádlo, leží (a páchne) mrtvý muž.

Dál se příběh odvíjí jako potrhlá detektivní operetka, manžel – penzionovaný major kriminálky – se urychleně vrací z lázni, aby pomohl mladému poručíkovi, kterého vycvičil v kriminalistické práci a chce mu usnadnit nástup pod novým šéfem. Nejmladší obyvatelka domu se po šoku z doteku mrtvého muže vzpomíná v ložnici své sousedky (a manželky policejního majora), z níž ale záhadně zmizí. Horlivý strážník Šourek působí nevoli obyvatelk domu, které odmítá pustit k místu činu, komplikuje to požární hlásič z kuchyně, kde vzplanula utěrka a přivolaná hasička se zbytečně dlouhou hadicí, a mladý policejní poručík je z toho tumpachový, zvláště, když se v uniformě dopraváka objeví strážníkovy dvojče.

Rozluštění nebudu prozrazovat, mohu snad jen říci, že nikdo není zatčen a dvě mladá srdce spočinou v souzvuku.

Slibně rozjetá komedie ve své druhé části vázne na textu, který vsází na princip osvědčený u příběhů s Herculem Poirotem, kde shromážděné společnosti velký detektiv vše objasní. Text Luděk Doležal ale v závěru trpí nedostatkem dialogu, postavy na jevišti nemají co dělat a tíha rozuzlení spočívá výhradně na postavě majora, navrátilšího se z lázní (povšimněme si, že i velký Hercule bere do hry členy společnosti, nehledě na osvědčenou figuru „watsona“ snad všech velkých detektivů: tahle postava může klást otázky za diváky). Původ županu byl v diskusi s lektory objasněn.

Autorský přístup je v amatérském divadle cenná deviza a stonařovský soubor se inscenací *Dotek mrtvého muže* pustil na dosud neznámé pole své činnosti. Vlastní hra se píše „na herce“, nehledá se obsazení, ale píše se pro soubor. Soubor tím ale přebírá spoluzodpovědnost i za text hry, za položení otázek po logice vyprávění během zkoušek a za nalezení herecké akce nad textem i vedle něj. Zdánlivě mrtvého muže u vchodu na půdu si zahraje sám autor, jehož živost je však bohatě potvrzena dramatickým nadáním, které přivedlo na jeviště zábavnou hříčku.